

[Svend Auken]

ne regering. Forbedringerne under denne regering består i, at man fjerner de pinsler, man selv har indført.

Er flertallet spinkelt her i folketinget og måske alene taktisk bestemt, er det anderledes solidt ude i befolkningen. Der er der et markant flertal imod pakken. Man føler sig helt enkelt snydt af regeringen.

Ved overenskomstindgrebet fik man det indtryk, at så ville der ikke i overenskomstperioden komme nogen forbrugsbegrænsende pakker og buketter. Enhver kunne se, at med lønrammer på 2 pct. og 1½ pct. var der slet ikke plads til afgiftsstigninger i de almindelige familiers budget. Alligevel kom julepakken med dyrere energi og store beskæringer i kommunerne, ikke mindst i kommunernes muligheder på hele sygehus- og sundhedsområdet og det sociale område og på miljøområdet.

Til trods for alle statsministerens løfter og forsikringer om det modsatte kom julepakken. Mange fik det indtryk, at der blev løjet bevidst af hensyn til kommunevalget. Derefter hævdede statsministeren, at nu kom der i hvert fald ikke flere pakker, ikke flere indgreb, og at påstanden om indgreb inden sommerferien var socialdemokratisk propaganda. Alligevel kom påskepakken. Det er i befolkningens øjne løftebrud på løftebrud.

Om selve indholdet lovede man dernæst, at det ville være neutralt i forhold til energipriserne i marts 1985, og at der ville blive givet sociale kompensationer. Efter anden behandling ved vi, at afgifterne stiger hurtigere end prisfaldet, og at man også lægger afgifter på områder, hvor der slet ikke har været prisfald, som f.eks. elektricitet. Ja, selv områder som petroleum, der bruges af de allerfattigste mennesker i dette land, skal have et afgiftschok på over 20 pct. uden kompensation.

De sociale kompensationer, der i forvejen var helt utilstrækkelige, fordi de ikke gav dækning for energiafgifterne, og fordi de ikke hjalp efterlønsmodtagerne og de ledige, blev brutalt fjernet, og man nægtede endda socialdemokraterne ret til at bringe forslagene ned i salen, stik imod enhver parlamentarisk rimelighed, blot fordi man – forståeligt nok – er besjælet af dårlig samvittighed.

Vi forstår i øvrigt ikke den konservative mindretalsregerings interesse i at få startet en krig på parlamentariske procedurer. Uanset

at vi ikke bryder os om denne påskepakke, har oppositionen loyalt hjulpet regeringen med de nødvendige dispensationer, sådan at sagen kunne blive behandlet i den takt, regeringen ønskede det, men da vi kom og bad om at få et forslag, der var fremsat af regeringen, sendt til afstemning i salen, så nægtede man at stemme for, bare fordi det nu var blevet ubekvent for regeringen. Jeg forstår det ikke!

Mennesker over det ganske land har i den sidste uge reageret mod regeringen – ikke kun mod påskepakken, men fordi man føler sig dårligt behandlet og ført bag lyset af regeringen. Mennesker i dette land føler, at der bliver talt ned til dem, og at der ikke bliver talt sandhed til dem. De føler også, at byrderne og gevinsterne i dette land er hamrende uretfærdigt fordelt, og at fordelingen bliver stadig mere skæv. De føler også, at regeringen har misbrugt opsvingets chance for at få orden i landets økonomi og skabe større social retfærdighed.

Jeg redegjorde ved førstebehandlingen for den negative understrøm i dansk økonomi med svigtende opsparring og konkurrenceevne. Virksomhederne taber markedsandele både på hjemmemarkedet og på eksportmarkederne. Resultaterne har desværre på trods af opsving vist sig i gældsætning og stigende underskud over for udlandet. Ved årsskiftet var tendensen til gældsætning over for udlandet på over 30 mia. kr. Nu får Danmark så udefra en ny chance med oliepris- og dollarprisfald, på årsbasis med en positiv virkning for vores betalingsbalance på over 20 mia. kr., et omvendt olieprisshok serveret os på en sølvbakke. Spørgsmålet er: vil vi bruge denne chance, eller vil vi også denne gang lade de bedrestillede solde chancen væk?

Påskepakken lapper lidt på betalingsbalanceunderskuddet. Den fremmer grænsehandelen, øger arbejdsløsheden og de sociale skævheder, men den løser ingen af de grundlæggende problemer herhjemme. Det, der er brug for, er en langsigtet strategi med satsning på øget opsparring, teknologisk omstilling, bedre eksportarbejde, forskning og udvikling som bærepiller i en aktiv erhvervspolitik til fremme af konkurrenceevnen, et perspektivrigt samarbejde mellem den offentlige og den private sektor i stedet for nedskæringer og forfølgelse af den offentlige sektors ansatte, en langt mere retfærdig fordeling